

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku R. w F. (Dania)  
przy uczestnictwie A. S.A. w K. w upadłości likwidacyjnej i A. B. o stwierdzenie  
wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 27 kwietnia 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika A. B.  
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 11 lipca 2016 r., sygn. akt I ACz (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika postępowania A.B. na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestnik postępowania, A. B., zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 11 lipca 2016 r. naruszenie art. 1214 § 3 pkt 2 k.p.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił,

po pierwsze:

występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy instytucja dawności w postaci przedawnienia stanowi podstawową zasadę porządku publicznego, a jeżeli tak – to czy sąd powszechny ma kompetencję do merytorycznej kontroli zagranicznego wyroku arbitrażowego zasądzającego przedawnioną wierzytelność przy rozpoznawaniu wniosku o stwierdzenie jego wykonalności,

oraz po drugie:

potrzebą usunięcia rozbieżności w orzecznictwie co do przynależności instytucji dawności do zakresu podstawowych zasad porządku prawnego (porządku publicznego).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Zagadnienie wskazane przez skarżącego nie ma takich cech. Zaskarżone postanowienie w zakresie dotyczącym odmowy zaliczenia do podstawowych zasad polskiego porządku prawnego instytucji przedawnienia roszczeń, czy ogólniej dawności, pozostaje w zgodzie z dominującą w piśmiennictwie oraz orzecznictwie

charakterystyką prawną klauzuli porządku publicznego we współczesnych systemach prawnych, w tym w systemie prawa polskiego.

Sens klauzuli porządku publicznego wyraża się w tym, że obce prawo, choć właściwe w sprawie, nie może być ze względu na różnice zachodzące między nim a prawem obowiązującym w państwie siedziby sądu zastosowane, gdy skutki jego zastosowania są sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego (porządku publicznego) tego państwa. Podobnie, obce orzeczenie nie może być uznane za skuteczne ani wykonalne w innym państwie ze względu na różnice zachodzące między prawem procesowym lub materialnym tego państwa a prawem procesowym lub materialnym zastosowanym przez sąd, który wydał orzeczenie, jeżeli uznanie skuteczności bądź stwierdzenie wykonalności orzeczenia byłoby sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego państwa uznania lub wykonania. To samo odpowiednio dotyczy zagranicznego orzeczenia arbitrażowego. Według takiego ujęcia klauzuli porządku publicznego, sama zatem tylko odmienność obcego prawa, nawet bardzo daleko idąca, czy wręcz rażąca nie wystarczy do odmowy jego zastosowania lub do odmowy uznania skuteczności bądź stwierdzenia wykonalności opartego na nim orzeczenia z powołaniem się na klauzulę porządku publicznego. Konieczna do tego jest sprzeczność, tj. oczywista, rażąca niezgodność, skutków zastosowania tego prawa lub uznania skuteczności bądź stwierdzenia wykonalności obcego orzeczenia z podstawowymi zasadami porządku prawnego państwa stosującego prawo lub państwa uznania bądź wykonania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2013 r., I CSK 697/12 i 4. grudnia 2015 r., I CSK 26/15).

Tak rozumiana klauzula porządku publicznego, wyklucza zatem niewątpliwie zaliczenie do porządku publicznego, wywiedzionej z przepisów polskiego prawa cywilnego przewidujących przedawnienie roszczeń, zasady ulegania roszczeń majątkowych przedawnieniu w sposób wynikający z tych przepisów.

Nie ma co do tego rozbieżności, spełniającej wymagania art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., w orzecznictwie sądowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 1973 r., I CR 663/73, OSP 1975, z. 1, poz. 4, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., II CSK 557/13). Incydentalnie wypowiedziany

odmienny pogląd w orzeczeniu powołanym w skardze kasacyjnej nie spełnia wymagania rozbieżności w orzecznictwie, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 8 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800 ze zm.).